

της βαθείας πίστεως και ἀμέμπτου ἠθικῆς τοῦ ὑποψηφίου και δὲν θὰ ἐχειροτόνει εἰκὴ και ὡς ἔτυχεν ἀπὸ τὸν σωρὸν ὡς γίνεται σήμερον. Πρέπει δὲ νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον οὔτε εὐκόλον εἶναι ν' ἀποκτήσωμεν κλῆρον μορφωμένον οὔτε ἄλλως τε συμβαδίζει πάντοτε μετὰ της μορφώσεως και ἡ βαθεῖα πίστις και ἡ ἀμεμπτος ἠθικῆ. Σκιαγραφοῦμεν δι' ὀλίγων τὰς σκέψεις μας ταύτας μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἀποτελεσματικὴ και εὐκόλος λύσις τοῦ ζητήματος ἂν ἐννοεῖται ὑπάρχη ἡ καλὴ θέλησις. Εἰς τοὺς εἰδικοὺς και ἐντεταλμένους ἤδη ἐναπόκειται ἡ μελέτη και ἐφαρμογὴ τοῦ πρακτικωτάτου τούτου σχεδίου.

Γραφικαὶ Μελέται.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐπειδὴ δὲ, καθὼς και ἄλλοτε οἱ αἵρετικοί, οὕτω και σήμερον πολεμοῦσι και προσβάλλουσιν ἀσεβῶς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον αἱ πολυσχιδεῖς και πολυποίκιλοι Προτεσταντικαὶ αἱρέσεις· διὰ τοῦτο ἀσμένως παραθέτομεν μετὰ τὰ ἀνωτέρω και τὴν περὶ τούτου σοφωτάτην και ὀρθοδοξωτάτην ἐξήγησιν τοῦ ἀγιωτάτου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις καταπολεμῶν τοὺς ἀρχαίους αἵρετικούς, ἐπιστομίζει και τοὺς σημερινοὺς τοιούτους, ἐν οἷς λέγει: «Ἐάν τις ἐπιμελῶς ἠθέλε μελετήσει τὴν φράσιν, «τί ἐμοὶ και σοὶ γύναι;» και τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον τοῦτο ἐλέχθη, θὰ εὕρῃ διὰ της συνεργείας της Θείας χάριτος, ὅτι τὰ λόγια ταῦτα περιουσοῦν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου τιμὴν μᾶλλον και δόξαν, παρὰ παράδλεψιν τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ. Διότι ὅσον ἀφορᾷ τὰ θαύματα, δὲν ὑπῆρχε τι κοινὸν μεταξύ της μητρὸς και τοῦ Υἱοῦ, καθ' ὅτι ἡ θαυματουργικὴ δύναμις εἶναι προσὸν μόνον της Θεότητος καθ' ἑαυτὴν, οὐχὶ δὲ και της ἀνθρωπίνης καθ' ἑαυτὴν φύσεως, ἀλλὰ καθ' ὅσον αὐτὴ συνηνώθη μετὰ της Θεότητος τοῦ Λόγου, και οὕτω συμμετέσχεν εἰς τὴν τέλει τῶν θαυμάτων. Ἐκτός δὲ τούτου και εἰς ὅσα δὲν ὑπάρχει τι κοινὸν μεταξύ της μητρὸς και τοῦ Υἱοῦ, ὄλεπε, πόσον συνιστᾷ και εἰς τὴν διαφορὰν ταύτην τὴν ὑπερβολὴν της τιμῆς πρὸς τὴν μητέρα. «Ὅτε δὴλα δὴ ἡ μήτηρ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Υἱοῦ νὰ θαυματουργήσῃ, φανερώσας ὁ Κύριος, ὅτι τούτο δὲν εἶναι κοινὸν αὐτῆς και ἑαυτοῦ, και προσθέσας, ὅτι δὲν ἐφθασεν ἀκόμη ὁ κατάλληλος καιρός, κατὰ τὸν ὅποιον ἐμελλε νὰ ἐνεργήσῃ τὰς θαυματουργίας;» ἐδείξεν, ὅτι ὁ σεβασμὸς και ἡ τιμὴ πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ εἶναι πολλῶ ἀνώτερος και ἰσχυρότερος και τοῦ καιροῦ και της διαφοροῦσας δυνάμεως. «Ὅστε οἱ λόγοι της ἀπαντήσεως τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἔλλειψιν της μητρικῆς δόξης και τιμῆς δὲν δεικνύουσι, ἀλλὰ καθιστῶσιν αὐτὴν πολλαπλασίονα και ὑπερτέραν. Διότι τὸ νὰ θεωρῇ ὁ Κύριος τὴν μητέρα αὐτοῦ και κυριωτέραν τοῦ καιροῦ, και υπερβαίνουσαν

τοὺς νόμους της φυσικῆς ἀκολουθίας, ὡς πρὸς τὰ θαύματα, πρὸς τοῦτοις δὲ και νὰ ἐκτελῇ τὸ ὑπὸ της μητρὸς ζητούμενον, τοῦτο τῆ ὄντι πόσον πολλαπλασίονα και ἀνωτέραν τὴν τιμὴν και τὸν σεβασμὸν παρουσιάζει, ἢ ἐὰν ταῦτα μήτε ἐλέγοντο μήτε ἐξιστοροῦντο; Διότι δι' ὅσον ὁ Σωτὴρ ἔλεγε και ἔπραττε, παρίσταται λέγων πρὸς τὴν ἑκυτοῦ μητέρα, «Μήτηρ, ἡ φυσικὴ κοινωνία και σχέσις ἐμοῦ ὡς υἱοῦ και σοῦ ὡς μητρὸς, δὲν συνεπιφέρει και τὴν σχέσιν εἰς τὰς θαυματουργίας· τί ἐμοὶ και σοί, γύναι; Ἄλλ' οὐδὲ και ὁ καιρός ὁ κατάλληλος πρὸς θαυματουργίας παρέστη. Πλὴν διὰ νὰ γνωρίσῃς, οὐ μήτηρ, και ὅσον συνηθροίσθησαν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ γάμου νὰ ἴδωσι και νὰ ἀκούσωσιν, ὅτι και τὰ μητρικὰ σου δικαιώματα διασώζω ἀκαινοτόμητα και ἀκέραια, και ὅτι ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἐνομοθέτησα νὰ ἀποδίδωσιν οἱ παῖδες πρὸς τὴν μητέρα τὴν τιμὴν και τὸν σεβασμὸν, μᾶλλον δὲ διὰ νὰ δειχθῶ, ὅτι τὸν πρὸς σὲ σεβασμὸν, τὴν ὑπακοὴν και τὴν δόξαν θεωρῶ πολὺ ἀνώτερα και τῶν φυσικῶν νόμων και της καταλληλότητος τοῦ καιροῦ, ἰδοὺ μεταβάλλω τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, θεωρήσας ἐκεῖνα δευτερευόντα και κατώτερα της μητρικῆς σου παρακλήσεως. Οὕτω λοιπὸν ὁ Κύριος μεταχειρισθεὶς τὸ σχῆμα τοῦτο της ἀπαντήσεως, δὲν ἀπέριψε τὴν περὶ τοῦ θαύματος γνώμην της μητρὸς αὐτοῦ, οὐδὲ ἠθέλησε νὰ ἀθετήσῃ τὴν αἴτησιν αὐτῆς. Ἄλλ' ἐξ οὗ ἐδείξεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ και τὴν της φύσεως διαφορὰν τῶν θαυματουργημάτων, ἐξετέλεσε τὸ θαῦμα μετὰ τὴν ἀξίωσιν της μητρὸς, σαφῶς παριστῶν, ὅτι ἀπέναντι της ἀρμοδιότητος τοῦ καιροῦ και της πρὸς τὸ θαυματουργεῖν δυνάμεως, ἰσχύει παρ' αὐτῆς περισσότερον ἡ στοργὴ και ἡ εὐκλεια της μητρὸς. (Φωτ. Ἀμφιλοχ. Ζήτ. 46 σελ. 95). Και τοσαῦτα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ὀλιγοσίου τούτου ἑδαφίου, ἕπερ τοσοῦτον ἐσκανδαλίσε και σκανδαλίζει ἀρχαίους τε και νέους αἵρετικούς.

«Λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις,
ὅ,τι ἂν λέγῃ ἡμῖν, ποιήσατε.»

Ἐκ τῶν θεῶν τούτων λόγων καταπέφθεται τις ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ Θεοτόκος εὐθὺς ἠγνόησεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπήντησε πρὸς αὐτὴν, οὐχὶ ὡς ἀπλοῦς αὐτῆς υἱός, ἀλλ' ὡς μέγας Προφήτης, ὡς υἱὸς Ὑψίστου, και ὡς υἱὸς Θεοῦ», καθὼς εὐηγγελίσαστο πρὸς αὐτὴν ὁ ἄγγελος. Ἄλλως τε δὲ διὰ νὰ μὴ σιωπήσῃ ἡ Θεοτόκος μετὰ τὴν νομιζομένην ἐπιτίμησιν, ἀλλὰ νὰ προτρέψῃ τοὺς ὑπηρέτας νὰ πράξωσι πᾶν ὅ,τι θὰ εἴπῃ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, τοῦτο μαρτυρεῖ λαμπρῶς, ὅτι ἡ Θεοτόκος δὲν ἐξέλαβε ποσῶς τὴν ἀπάντησιν και τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὡς ἀρνησιν της αἰτήσεως αὐτῆς ἢ ὡς προσβολὴν, ὡς θέλουσιν οἱ ἀρχαῖοι και οἱ σημερινοὶ ἔχθροὶ της Θεοτόκου. Ἀπ' ἐναντίας εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος διέκρινε και κατενόησε τὴν εὐμενῆ πρόθεσιν και τὴν πρόθυμον αὐτοῦ θέλησιν νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν παράκλησιν και τὴν αἴτησιν αὐτῆς, εἴτε διὰ θαύματος, εἴτε δι' ὑπερφυσιοῦς ἄλλης ἐνεργείας, και διὰ τοῦτο λέγει πρὸς τοὺς διακόνοους, ἦτοι πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ συμποσίου, πᾶν ὅ,τι ἂν λέγῃ ὁ Ἰησοῦς πρὸς ὑμᾶς, ἐκτελέσατε εὐθὺς. Τί δύνανται νὰ εἴπωσι πρὸς ταῦτα οἱ αἵρετικοὶ Διαμαρτυρόμενοι, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν συγῆθειαν αὐτῶν λαμβάνουσι μίαν λέξιν ἢ μίαν φράσιν χωριστὴν και ἀγωνίζονται μετὰ πολλῆς της δολιότητος νὰ διαστρέψωσι τὸ ἀληθὲς νόημα τῶν ἁγίων Γραφῶν; Τί δύνανται νὰ

εἴπωσιν; Ἄν τολμήσωσι νὰ εἴπωσι τί αὐτὸς ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς ἐκοσμοῖται αὐτὰς διὰ τῶν ἐξῆς, σεβόμενος καὶ ἐκπληρῶν τὴν αἴτησιν καὶ τοὺς λόγους τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητροῦ.

«Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρῖαι λίθιναι ἕξ κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων, χωροῦσαι ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς»

Ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς ἱστορεῖ, ὅτι ἐκεῖ, πιθανῶς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἐστιατορίου, ἦσαν τοποθετημέναι ἕξ ὑδρῖαι, ἧτοι σκεύη, οὐχὶ κεράμιοι, ὅπως ἔχομεν σήμερον ἐν χρήσει, ἀλλὰ λίθιναι ἐκ Πέτρας μεγάλαι καὶ ἁερεῖαι. Ἐκείντο δὲ ἐκεῖ σταθερῶς, ὡς φαίνεται, «κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων» ἧτοι πρὸς καθαρισμόν διαφόρων ἀντικειμένων, κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι ὁσάκις εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκαθαρίζοντο, πλύνοντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τὰ ποτήρια καὶ τὰ διάφορα ἐπιτραπέζια σκεύη (Μάρκ. Ζ'. 3,5). Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἔπλυνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, τὰ ποτήρια διὰ τὸ ὕδωρ καὶ διὰ τὸν οἶνον, πάντα τὰ σκεύη τῆς Τραπεζῆς, τὰς κλῖνας καὶ πολλὰ ἄλλα ἀντικείμενα. Αἱ ἕξ δὲ ἐκείναι ὑδρῖαι ἦσαν κεναί, καὶ ἀρκετοῦ μεγέθους, διότι ἐχώρουν ἀνά δύο ἢ τρεῖς μετρητάς ἐκάστη. Ἦτο δὲ ἡ μετρητὴ ἐλληνικὴν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν μέτρον. Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἶδεν, ὡς Θεός, τὸν καιρὸν κατάλληλόν καὶ τὸ θαῦμα νὰ φανῇ, ὅτι ἐτελεῖτο διὰ τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως, τότε λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας ταῦτα:

«Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Γεμίσατε τὰς ὑδρῖας ὕδατος, καὶ ἐγέμισαν αὐτάς ἕως ἄνω».

(ἀκολουθεῖ)

Ἄρχιμ. Διον. Παπανικολόπουλος

Κοσμολογικαὶ μελέται.

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ διακόσμησις τῶν ἀπλανῶν.

Οὐδὲ πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι οἱ ἀστέρες οὗτοι εἶνε εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε διεσπαρμένοι ἀνευ σχεδίου ὀρισμένου καὶ χωρὶς συνεκτικῶν δεσμών. Οὐδαμῶς! Ἡ τάξις ἢ ἐπικρατοῦσα εἰς τὸ ἰδικόν μας σύστημα, αὐτὴ καὶ ἐκεῖ ἐπικρατεῖ, διακοσμοῦσα καὶ συναπαρτιζοῦσα ὀργανωμένα συστήματα ἀπὸ τὰς μυριάδας ταύτας. Οἱ παλαιοὶ ἀστρονόμοι ἦσαν οὕτω πεπεισμένοι περὶ τῆς εὐτάκτου ταξινομήσεως τῶν ἀπλανῶν, ὥστε πόρρω τοῦ νὰ βλέπουν σύγχυσιν τινα ἐν αὐτοῖς, ἀπεναντίας ἐνέβλεπον ζωγραφήματα ἀναπαριστῶντα τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν, ἧς τὰ ἐπισημότερα πρόσωπα καὶ γεγονότα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐπὶ καμμεγίστου χάρτου ἐσχεδιάσθησαν. Κατ' αὐτούς, ἐδῶ ἢ Ἄργον διέπλεε τὰς θαλάσσας πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ. Ἐδῶ ὁ Ὠρίων παρίστατο θηρεύων καὶ μετὰ θάνατον. Ἐδῶ ὁ Περσεὺς ἐπέστρεφε νικητὴς μετὰ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης ἀνά χεῖρας. Ἐδῶ ἢ Ἀνδρομέδα, προσδεμένη ἐπὶ βράχου, προσέμενεν ἐναγωνίως νὰ καταδροχθῆσθαι ὑπὸ τοῦ τέρατος. Ἐδῶ ἢ χρυσοῦν κόμη τῆς Βερενίκης ἐκυμάτιζεν ὡς ἱερά εἰς τὴν Ἀφροδίτην

προσφορά. Ἐδῶ καὶ ἑπτὰ ἐσαλάγιζον Πλειάδες, Ἀλκυονὴ καὶ Μαῖα καὶ Ἡλέκτρα καὶ Ταυγέτη καὶ Στερόπη καὶ Κελαινὴ, καὶ ἡ ἡμιλάμπουσα τεθλιμμένη Μερόπη, ἧς ἡ τύχη ὑπῆρξεν ἀνομοία πρὸς τὴν τῶν ἀδελφῶν τῆς καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον. Ἐδῶ πλείσται ἄλλαι ἀπεικονίζοντο ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Οὕτω προήλθον οἱ ἀστερισμοί, δι' ὧν καὶ μέχρι σήμερον αἱ διαφοραὶ τῶν ἀπλανῶν σωρεῖται διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων. Ἀλλ' ἡ νεωτέρα Ἀστρονομία, ἐνῶ ἀφ' ἐνός διετήρησε τὰς ὠραίας ταύτας ὀνομασίας, ἀφ' ἑτέρου ἀνεκάλυψε τόσας νέας ἁρμονίας καὶ συμπαθείας καὶ σχέσεις καὶ διακοσμήσεις τῶν ἀπλανῶν, ὥστε ἐνώπιον αὐτῶν καὶ ἡ ὄψις τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἡ κόμη τῆς Βερενίκης καὶ ἡ λαμπρῶν τοῦ χρυσοῦ δέρατος καὶ ἡ καλλονὴ τῶν τοῦ Ἀτλαντος θυγατέρων νὰ ἀμαυροῦνται.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲν ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἀστέρες οὗτοι καταχρηστικῶς ὀνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀπλανεῖς, διότι καὶ αὐτοὶ πλανῶνται καὶ κινεῖνται καὶ τρέχουν εἰς τὸ διάστημα, πότε ἀνά δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες, τῆς ἡμερίας οὐσῆς ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἅπου καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος μας, ὁ παρά τινων θεωρούμενος ἀκίνητος, κινεῖται ὡς περὶ κέντρον περὶ ἄλλον ἥλιον μεγαλειτέρον του. Ἐπειτα δὲ ὅτι εἶνε σώματα αὐτόφωτα καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἥλιοι, παρόμοιοι κατὰ τὴν λάμψιν καὶ τὴν θερμὴν καὶ τὴν ἐλκυστικὴν δύναμιν πρὸς τὸν ἰδικόν μας διὸ καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦσιν ἐστίας πλανητικῶν συστημάτων, ὧν μέχρι τοῦδε ἀνεκαλύφθησαν ἑξακισχίλια, στροβιλίζοντα ἀνά τὰς μαρμαίρουσας τῶν οὐρανῶν αἰθούσας μετὰ τοὺς ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἄφραν εἰς πλανήτας τῶν καὶ τὴν πολυμελῆ των ἀκολουθίαν.

Ὁ δὲ πάσης γέμον ἐκπλήξεως καὶ μεταβιβάζον ἡμᾶς εἰς ἄλλην τῶν πραγμάτων ὄψιν: Ἐκ τῶν συστημάτων τούτων πολλὰ δὲν ἔχουν ἓνα καὶ μόνον ἥλιον ὡς τὸ ἡμέτερον σύστημα, ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἢ καὶ περισσοτέρους ἥλιους, ποιοῦντα μαιανδρίους καὶ λαβυρινθώδεις ἐλιγμούς περὶ ἐστίας πολλαπλᾶς. Τῶν δὲ παραδόξων τούτων ἡλίων τὸ φῶς δὲν ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ἰδικοῦ μας ἥλιου· ἀλλ' ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκπέμπουν λάμψιν λευκὴν, ἄλλοι ἐρυθρὰν, ἄλλοι κιτρίνην, ἄλλοι κυανὴν καὶ ἄλλοι πρασίνην. Οὕτω λ. χ. εἰς τὸν ἀστερισμόν τῆς Ἀνδρομέδας ὑπάρχουν τρεῖς ἀστέρες, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς εἶνε ἐρυθρός, οἱ δὲ δύο ἄλλοι πράσινοι, ὡσεὶ ἦσαν σμάραγδοι. Ὁ δὲ Ἄρκτουρος εἶνε πορφύρεος. Ὁ δὲ Κάσιωρ εἶνε πράσινος. Ἡ δὲ Αἰξ εἶνε κιτρίνη. Ὁ δὲ Σείριος εἶχε μὲν τὸ πάλαι μορφήν ἐρυθρὰν, τελευταίως δὲ ἔγεινε λευκός. Ὁ δὲ ἀστερισμὸς τοῦ Νοτίου Σταυροῦ περιλαμβάνει περὶ τοὺς ἑκατὸν κυανοχρόους καὶ ἐρυθροχρόους ἥλιους, ὅτινες εἰς τὸ τηλεσκόπιον ἀποκαλύπτουν τὴν ὄψιν ἐκπαγοτάτου διαδήματος, ἐκ πολυτελῶν λίθων ἀπαστράπτοντος.

Ἐλθὲ τώρα σύ, ἀναγνώστα, νὰ φαντασθῆς τοὺς δεινῶδεις ἐκείνους κόσμους, τοὺς ὁποίους ὡς ἄνθη ποικιλόχρωμα ἀνά τοὺς λειμῶνας τοῦ στερεώματος ὁ Θεὸς ἐφύτευσεν. Ἐλθὲ νὰ φαντασθῆς τὰς ἀφαντάστους ἡμέρας χωρῶν γοητευτικωτάτων, ἅς τινες δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες ἥλιοι συγχρόνως δαδουχοῦσιν ὁ εἰς ἀνατέλλων ἐντεῦθεν, ὁ ἄλλος ἐκεῖθεν· ὁ πρῶτος χρωματίζων τὴν μίαν τῶν ὄψιν μετὰ κτινας ἐρυθράς, ὁ ἄλλος μετὰ κτινας, ὁ ἄλλος μετὰ πρασίας, ὁ τέταρτος μετὰ κυανᾶς,